

Forfatter: Udrag fra De fortryllede Fingre

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 140.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366125776/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

de deri en Figur, der saae ud som to forneden sammenhængende Kvadrater, hvis mellemste Sidelinier kun vare halvt udførte og adskilte med et lille Mellemrum, samt overskaarne af en horizontal Linie, der paa begge Ender dannede en ret Vinkel.

«Er det dit Alvor, mit Barn, at du vil have den Magt, du før ønskede dig» – sagde hun med stille Alvor – «og vil du selv kunne omdanne dit Ansigt – saa udstræk dine tre forreste Fingre paa din høire Haand og læg dem saaledes midt i dette Tegn, at du ikke derved berører nogen Linie! Fremsig saa tre Gange Navnet Hagith, og ønsk af al Magt, hvad du tænker paa! – og, hvis det kan skee uden Synd og Fordærvelse, vil du faae den Evne, du ønskede dig – men du maa ikke tale derom til noget Menneske!»

Thora havde lagt nøie Mærke til hvert Ord. I den høieste Spænding berørte hun de aabne Steder i Tegnet paa den foreskrevne Maade og fremsagde med bævende Stemme det hemmelighedsfulde Ord tre Gange, medens hun inderligt ønskede Magt til at skabe sit Ansigt om. Da Navnet Hagith tredie Gang var udsagt, saae hun i Værelset en Lysning, som øiebliklig forsvandt uden nogen Lyd, og hun folte et stærkt, dog ingenlunde smerteligt Ryk i de tre udstrakte Fingre. Hun tog dem hastig ud af Tegnet, som hun havde brændt sig, og traadte noget forskrækket tilbage. «Hvad var det? Gudmoder!» – spurgte hun og fattede sig – «lynede det? og slog det ned i mine Fingre?»

«Det var den mægtige Hagith, som gav dig hvad du ønskede» – sagde Gudmoderen – «nu stille med hvad det er handet dig og skynd dig tilbage til dine Forældre! de lede allerede med stor Angst om dig i Skoven. – Først imorgen kan du prøve, om jeg har gækket dig eller ei – men saa maa du staae tdlig op eller give Tid til Solen gaær ned – for kun naar Solen staaer op eller gaær ned, kan denne Kraft benyttes.»

Thora saae, forbauset og forskende, paa sin venlige Gudmoder, om hvis fine Mund der spillede et Smil, som hun ikke vidste hvorledes hun skulde forklare sig. «Det er dog vist kun Spøg Altsammen» – sagde hun nedslagen og foer uvilkaarlig med de tre Fingre til Næsen; men den var ligesaa flad som hidtil og lod sig ikke røkke frem – «det gaær mig sagtens, som da jeg var ganske lille og de Store fik mig til at løbe hele Dage med Salt i Haanden efter Fuglene, for at strøe Salt paa deres Haler og gjøre dem til mine Fanger.»

«Deri gjorde de store forstandige Mennesker dig Uret, lille Thora!»

– svarede Gudmoderen – »de svækkede din barnlige Tillid til de Erfarne Ord og betænkte ikke, at du handlede ligesaa klogt som de, naar de følge Forskrifter, som de ikke forstaae – og det gjør jo næsten Enhver, der blot vil tænde en Svovlsrikke eller lægge et Sædekorn i Jorden. Men skynd dig nu til dine Forældre! jeg skal følge dig til dem ad en Gjenvei.« Med disse Ord tog den venlige Gudmoder hende ved Haanden og løb saa let bort med hende, som om hun fløi. Det var hende virkeligt som hun svævede over Skovsletten ved sin Gudmoders Haand, næsten uden at berøre et Græsstraa, og det varede ikke mange Øieblikke før hun stod hos sin Familie, som længe havde savnet hende og nu vilde kjøre hjem fra Kildeforlystelserne. Saasnart Thora stod ved Vognen, var Gudmoderen forsvunden i de grønne Buske. Baade Forældre, Søskende og Fætter Jørgen overvældede Thora med Spørgsmaal om hvor hun havde været, og der vankede endel Skjænd; men hun svarede kun, med lunefuldt, skalkagtig Mine, at hun havde været paa Veien til Afrika, som de jo nok vidste, og at hun ganske vist løb eller fløi heelt derhen en anden Dag, naar de længer vilde drille hende med hendes Næse. At hun havde været hos sin Gudmoder, fortaug hun, saavel som hvad der var skeet med hendes Fingre; men at hun nu kunde løbe paa en Maade, der næsten kunde kaldes at flyve, paastod hun med Ivrighed; og hendes Gang var saa let og smidig, at Fætteren næsten var saa høflig at indrømme hende det.

Det Forste, Thora foretog sig, da hun næste Morgen vaagnede, var at gribe til sin Næse og rykke i den af alle Kræfter med de tre fortryllede Fingre; men den forandrede ikke sin Skikkelse. »Saa har jeg dog kun drømt det Aitsammen« – sukkede hun – »jeg maa vel have sovet ude ved Skovbækken og har slet ikke været hos Gudmoder« – Det var imidlertid langt efter Solens Opgang, og hun erindrede nu, at det kun var naar Solen stod op eller gik ned, den hemmelighedsfulde Evne var virksom. Hun gik nu som i Drømme den hele Dag og gav nøie Agt paa Solens Gang, for ikke at forsømme den vigtige Solnedgangs-Time.

Silde paa Eftermiddagen tog hun et lille Speil, et saakaldet «Sondagsøes», med sig og løb ud til Slotsruinen. (Hendes Fader eiede en Parcel fra det udstykkede Gods, hvortil det nedbrudte Slot hørte). Her stillede hun sig i et halvt nedbrudt Vindue, der vendte mod Vest og hvorfra hun kunde see Solens Nedgang i Havet. I det Øieblik, den nederste Solrand syntes at spille paa den fjærne Havflade, holdt hun